

Ábrahám élete

Lekció: Mk. 9.14-29
Textus: Gen. 18.1-15

2001. júl. 15.
Gazdagrét

Lehetetlen az Úrnak?!

Jézus Krisztus azt mondja egy gyermeke megszállottsága miatt összetört apának: "*Minden lehetséges annak, aki hisz.*" Az Úr azt mondja a már minden reményét elvesztett Sárának: "*Van-e valami lehetetlen az Úr számára?*" Mindezen bizonyságok ellenére mi, akik Jézus Krisztus követőinek valljuk magunkat, akik arra építjük életünk, hogy ő az emberré lett Isten, aki meghalt és feltámadt, igen gyakran mondjuk - vagy inkább csak gondoljuk - amikor egy-egy akadály, próba, nehézség áll előttünk: ez lehetetlen!

Isten, és talán mi magunk is néven tudjuk most is nevezni, mi az, amit megoldhatatlannak, hihetetlennek, reménytelennek, végképp elveszettnek, azaz lehetetlennek tartunk az életünkben. Míg fejünkkel azt mondjuk, hogy annak, aki egyszülött Fiát a halálból feltámasztotta nincs lehetetlen, szívünket könnyen megbéklyózza a feltevés: ez lehetetlen. Vigasztalás és megbékélés súlyos veszteségemben? Lehetetlen! Az Urat elutasító házastársam, gyermekem vagy szülöm megtérése? Lehetetlen! Krízisbe jutott házasságom gyógyulása? Lehetetlen! A megfelelő társ megtalálása, hogy valaki engem szeressen és elfogadjon? Lehetetlen! Szabadulás rossz szokásomból, amely uralkodik rajtam? Lehetetlen! Gyermekekéldés az idős házaspár, Ábrahám és Sára életében? Lehetetlen! - De Isten azt kérdezi: "*Van-e valami lehetetlen az Úr számára?*" És mindannyian tudjuk az igazságot... Isten Szentlelke munkálja bennünk, hogy ne csak tudjuk ezt az igazságot, hanem mindent tudjunk arra bízni, aki számára nincs lehetetlen!

I. Isten a nem mindennapit a mindennapokban munkálja

Ábrahám és Sára életében az Úrral való jelen találkozás napja olyan volt, mint bármelyik más nap. A rekkenő hőségben, feltehetően a reggeli munkák elvégzése után, Ábrahám sátruk bejáratában hűsöl. Sáráról itt még nem olvasunk, de valószínű, hogy ő is mindennapi megszokott feladatait látja el. A *lehetetlen problémája* természetesen velük van. A kérdés, a fájdalom, hogy nincs gyermekük, soha nem hagyja el őket. A hit vajúdása, hogy az Úr ígért utódot, de ennek beteljesedése biológiailag lehetlenné lett mára, nem hagyja el őket. Ez nem azt jelenti, hogy Sára a sátorban belül, Ábrahám pedig a bejárat előtt hűsölve minden délelőtt ezen gondolkodott. Mégis igaz, hogy életükben mindent át kellett, hogy hasson ez a kérdés. Az egész életünk alapjait érintő kérdések, ahol élesen és valóságosan vetődik fel, hogy vajon képes-e Isten újat cselekedni, mindig velünk vannak. Akkor is jelen vannak, akkor is hatással vannak ránk, amikor tudatosan nem azokkal foglalkozunk. Nem hozakodunk elő velük úton útfélen, jól megválogatjuk, hogy kiknek tárjuk fel magunkat, sőt, gyakran nagyon tudatosan rejtjük el ehhez kapcsolódó gondolatainkat és érzelmeinket. Ugyanakkor mégis mindig a "felszín" közelében maradnak ezek a problémák.

Az Úr megjelenik ezen a reggelen Ábrahámnak és Sárának, ők azonban nem tudják, hogy ez a nap más lesz, mint a többi. Nagyon sok ilyen délelőtt előzte meg azt, amiről olvastunk. Ráadásul ami szokatlan volt ezen a délelőttön, három férfi érkezése, szintén nem hordozta magával az egészen rendkívüli esemény jellegét. A szentíró hangsúlyozza, hogy Ábrahám milyen készségesen fogadta az idegeneket. Korabeli szokás szerint marasztalja a látogatókat, hogy pihenjenek meg nála. Vízet és valami harapnivalót kínál. Miután a három férfi elfogadja a meghívást, Ábrahám sürögni-forogni kezd a rekkenő hőségben. *Besiet* Sárához a sátorba, akit *siettet* a lángos elkészítésében, majd *kiszalad* a csordához, odaad egy borjút az emberének, hogy az *gyorsan* készítse el. Mindezek elkészültével csodálatos lakomával kínálja vendégeit, miközben ő maga szolgálatra készen mellettük áll. Ábrahám készségesen gyakorolja a vendégszeretetet, amit a

korabeli szokás diktál, és közben nem tudja, mit tesz. Mindezt a Zsidókhöz írt levél szerzője így fogalmazta meg: "...*egyesek - tudtukon kívül - angyalokat vendégeltek meg.*" (Zsid. 13.2)

Isten a nem mindennapit, a rendkívülit, a mindennapok eseményeiben munkálja. Ezt nagyon fontos látnunk és megértenünk, mert sokan éppen azért veszítik el hitüket bizonyos dolgokra nézve, mert semmi rendkívüli nem történik velük. Vannak, akik azt várják, hogy Isten "földindulás és égzengés" közepette jelenjék meg életükben. Korábbi erőteljes élményük, amely az Úrral való találkozással járt együtt, szinte mércévé lett számukra. Egy-egy konferencia, csendeshét, több ezer embert megmozgató összejövétel lett az Úrral való találkozás igazi helye számukra. Itt élték át, hogy megszólította őket, felszabadította őket a hitre, hogy nála semmi sem lehetetlen. Ha ilyen nem elérhető többé, ha ezeken az alkalmakon már nem tapasztalják azt, amit korábban, hol szól az Úr? Fokozni kell az "égzengést és földindulást"? Vagy sokkal inkább megismerni az Urat, aki a mindennapokban is jelen van?

A mi Urunk, aki emberré lett, az élet közepén, az élet teljességében volt és van jelen. Nem csak a kritikus helyzetekben, és nem azokon a területeken, ahol az emberi értelem és technika nem tud útmutatást vagy segítséget adni. Jézus megszenteli és át- meg átjárja a mindennapokat azzal, hogy ő maga is itt élt, tanult, játszott, dolgozott, imádkozott... Ábrahám és Sára a látogatók személyében azzal az Úrral találkozik, aki a nem mindennapit a mindennapiban munkálja. Ők azonban még nem tudják, hogy kivel állnak szemben.

II. Isten megmutatja, hogy jelen van a mindennapokban

Miután a vendégek befejezték az étkezést, az egyik egy meglepő kérdéssel fordult Ábrahámhoz: "*Hol van Sára, a feleséged?*" Látszólag egyértelmű kérdés, de miért hangzik el, amikor nyilvánvaló, hogy Sára a sátorban van. Valamint az is kérdéses, honnan tudták az asszony nevét, akivel még sohasem találkoztak? Úgy tűnik, hogy nem valós kérdéstről van szó, hiszen az idegenek mindent tudnak. Ebben az esetben a kérdés szerepe az, hogy Ábrahám elkezdje gyanítani, nem közönséges emberekkel áll szemben. Ezt teszi teljesen egyértelművé a következő mondatuk: "*Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz!*" Ábrahám az élő Úrral találja szemben magát ebben a mondatban. Abban, amit hall, benne van egész élete, nagy vágya, mindig vele lévő fájdalma, ingadozó hite. Aki így ismeri őt, aki a mindennapi valóságban ilyen világosan rántja le róla a leplet, az egyedül csak az élő Isten lehet.

Ha hisszük, hogy Isten jelen van az élet közepén, "a rekkenő hőségben", az átlagos, mindennapi rutinszerű munkában és pihenésben, meg fogjuk tapasztalni újra és újra (de nem folyamatosan!) a csodát: megmutatja magát nekünk. Az Úr angyalává, azaz követévé tehet bárkit és bármit a számunkra. Csodálatos átélni, hogy egy barát véletlen szaván, egy nem tervezett találkozás esetlegességében, egy bennünket egész valószínűtlenül elérő híren keresztül, egy imaközösség áldott légkörében a mindenható Isten egyszer csak megjelenik az élet közepén. Váratlanul, csendes, látványos külsőségek, intenzív érzelmek nélkül. Megszólal, és nyílegyesen hasít bele szava oda, ahol te azt mondtad: lehetetlen. Gyakran úgy történik ez, hogy az illető, aki angyallá, azaz az Úr követévé lett, nem is tud róla. Nem akart ő mondani semmi különöset - de a Szentlélek mégis használta őt.

Istennek csodálatosan felüdítő, megelevenítő ajándékai ezek. Mindig abban erősítenek meg, hogy ő személyesen ismer, ismeri a ki nem mondott, de a felszín alatt mindig jelenlévő küzdelmeimet. Ebben a személyes találkozásban Istennek személyre szóló törődését és szeretetét tapasztaljuk meg. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy Sára könnyen elfogadja, amit az Úr ígért...

III. A nem mindennapi elfogadása nem mindig könnyű

Sára, aki a sátor bejárata mögött hallgatózott, amikor az Úr a fiúgyermeket ígérte, *nevetett magában*. Kinevette az Urat! - mondhatná valaki felháborodottan. Sára nevetését valóban

tekinthetnénk úgy, mint többek gúnyolódását ma is, amikor Isten szaváról, Isten ígéreteiről hallanak. Létezik gúnyoros, ellenséges, cinikus nevetés is. Itt azonban nem erről van szó.

Sára, aki nevetett magában, azt gondolta: *"Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az Uram is öreg!"* Az idős asszony e mondata sok mindent elmond róla és a nevetéséről. A "megvénültem" szó alapjelentése: elhasználódik, elavul, elnyűtté válik. Leggyakrabban az elhasználódott, elnyűtt ruha értelmében találjuk ezt a szót az Ószövetségben. Nem egy alkalommal ennek az elhasználtságnak kiváltó oka a kártevő moly. Ezt a képet használja az Ószövetség alkalmanként emberre is. Jób hihetetlen nyomorúságában azt mondja, hogy *"Korhadtan mállok szét, mint a molyragta ruha."* (Jób. 13.28). Dávid a Zsolt. 32.3-ban így ír a bűnvallás összefüggésében: *"Míg hallgattam kiszáradtak a csontjaim, egész nap jajgatnom kellett..."*. Vajon mit jelent ugyanez a kifejezés Sára ajkán?

Sára életében a reménytelenség, a megalázottság, a gyermektelenség fájdalma áll az "elhasználódtam" kifejezés mögött. Nemcsak öregkorról van itt szó, hanem kimerülésről, kiábrándultságról, fájdalomról. Túl sok ideje hallja az ígéretet - már nem mer hinni. *"...Lehet-e gyönyörűségem?"* - kérdezi. Az elhasználtságban születhet-e még valami új, valami friss? Természetesen a lelki tüneteket megerősíti a biológiai folyamatok megszűnte, amit hangsúlyoz a szentíró.

Mindezek fényében nevetése nem büszkeségből, gúnyból fakad, hanem sebzettségéből, félelméből, zavarából. Ki tud, ki mer hinni ennyi fájdalom és szégyen után?

Az Úr - bár nem látja - tudja, hogy Sára nevetett az ígéreten. Ezért dorgálja meg Sárát: *"Van-e valami lehetetlen az Úr számára?"*

Sokan válaszolnak ma is ugyanezzel a kínos, zavart nevetéssel az Úrnak szívük mélyén. Mindazok, akik elhasználnak, elnyűttek, kimerültnek érzik magukat. Akik számára kérdés, hogy lehet-e még gyönyörűségük az Úrnál. *Idős emberek*, akik úgy látják, hogy számukra minden lezárult, ők már elhasználódtak, semmire sem kellenek egy erőt, fiatalságot, szépséget, mobilitást imádó korban. Isten azonban megszólíthat, hogy az ő szemében ilyen vagy. Jézus születése körül Simeon és Anna, két idős ember szólták az Úr prófétai szavát a Messiásról.

Ugyanakkor nem kevés azon fiatalok, középkorúak száma sem, akik testileg lelkileg elnyűttek érzik magukat. A szabados szexuális élet sokakat tesz kiéltté és kiégetté korán, akik éppen úgy érzik magukat, mint amilyen egy elnyűtt ruha. De nemcsak testi, hanem lelki értelemben is egész pontos a kép: sokan vettek fel és dobtak el, sokan próbáltak és használtak ki, és úgy érzed, semmi sem maradt. Te azt kérdezed: *"Lehet-e még gyönyörűségem?"* Az Úr pedig visszakérdez: *"Van-e valami lehetetlen számomra?"*

Ez Isten Krisztusban érkezett kegyelme és szeretete. Megszólít, és szava éppen ott ér, ahol minden kimerülni látszik. Ígéretet ad, és ígéretét megerősíti, akkor is, amikor Sára nevet, akkor is, amikor félelmében tagad. Ő kész a te állandóan veled lévő, lehetetlennek értékelt problémádba belépni. Te pedig védj szívedbe Jézus szavait: *"Minden lehetséges annak, aki hisz."* ! ÁMEN